

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

AF FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. Nr.

— En yxa, som låg kastad ett stycke derifrån, förhjelpte mig dock, efter några kraftiga slag, till inträde i salen, och vid skenet af ett ljus, som jag hittat i ett af rummen och lyckades få tändt, såg jag hela tjänstepersonalen, bestående af tolf till tretton karlar och ungefär lika många kvinnor, grefvinnans kammarjungfrur inberäknade, bundna och med kafflar i munnen, omkullkastade öfver hvarandra, ligga nästan orörliga, fullkomligt ur stånd att komma ur stället, eller att på något sätt kunna hjälpa sig, samt — hvilket var värst af allt — alldeles ur stånd att kunna klaga sin nöd. — Inom några få minuter voro de nu befriade och förmådde gifva mig den upplysning, hvar efter jag längtade.

Grefven hade tillbringat en del af dagen på jagt. Just i det ögonblick, då han nyss hade dödat ett vildsvin hade han blifvit sårad, icke af det döende djuret, utan af en muskötkula från okänd hand. Ingen af alla de tjänstehjon, som vid olyckan skyndade till, förmådde upptäcka något spår af mördaren, hvilken genast efter fullbordad illgerning hade gripit till flykten.

Den döende blef förd till slottet, der hans maka emottog honom med alla tecken till den djupaste smärta. Och nu — under den förvirring inom slottet, som en sådan olyckshändelse nödvän-

digt måste åstadkomma, inträngde ett välbeväpnadt röfvareband, öfverväldigade snart den gamle portvaktaren jemte de öfriga, på ett sådant våld alls icke beredda tjänarne, som genast blefvo bundna, finga kafflar i munnen och kastades in i den omnämnda salen på nedra botten.

Under en hel timmas tid hörde de ett rysansvärdt skratt och svärjande af röfvarebandet, som slog sönder alla möbler och husgeråd, under skrik och larm sprungo trappa uppför och trappa utföre och slog igen dörrar, så att det dånade i hela byggnaden. — Derefter blef plötsligt allting tyst och de fångslade visste, då icke huru det stod till. Först af mig finga de veta, att grefven och grefvinnan voro döda.

Men på en gång uppgaf en af kvinnorna ett rop af ny förskräckelse. — Hvad hade det blifvit af grefvens ende son och arfvinge?

Det arma barnet var försvunnet. Detta nya brott, som obestriddigen var bevisadt — ty der kunde icke upptäckas det ringaste spår af barnet, och det i trots af det noggrannaste sökande — förde mig på den tanken, att här icke varit fråga om vanliga röfvarehänder, utan att en djupare mening legat till grund för detta fasaväckande brott.

Blott en enda varelse i verlden skulle kunnat hafva lemnat mig någon upplysning, angående upphofsmanen, eller rättare, ledaren af alla dessa gräsligheter, och det var den sårade gossen, som jag hade funnit inne i herrskapets sängkammare och som, enligt det öfriga tjänstefolkets utsago, aldrig hade lemnat sin herre, alltifrån det ögonblick då den mördande kulan hade träffat honom. Men, det arma barnet var i ett sådant tillstånd att det ej förmådde yttra ett ord. Jag förband gossen och skötte honom, så godt jag förstod, medan jag sände ilbud efter ortens prefekt och kriminaldomare.

Mitt hjerta var sönderslitit af ånger och förtviflan. Måste jag icke anse mig såsom ett slags deltagare i denna rysliga illgerning? Om jag icke, af ett fegt afseende på mitt hjertas lugn, hade nekat antaga grefvens bjudning, hvem vet då, om icke min närvaro hade varit i stånd att hindra det förfärliga, åtminstone att försvara grefvinnan och hennes barn för bofvarnes mördarehänder?

Hvilken dystert skugga kastade icke denna olycksaliga kärlek med sina fasansfulla följder öfver hela mitt återstående lif!

De skyndsamt anländande domarena förmådde endast konstatera det fyrdubbla brottet, men ej komma gerningsmännen det ringaste på spåren. Deremot kom sig, tack vare min ömma vård och min kännedom om läkarevetenskapen, Giraud, den sårade gossen, och blef snart så till vida återställd, att han förmådde svara på mina frågor. Af honom fick jag nu veta, att han, vid samma tid då inbrottet skedde, hade varit inne hos den på sin säng utsträckt, döende grefven. Grefvinnan med sin son på armen, stod, upplöst af smärta, vid den sårades hufvudgärd. Då reste denne sig upp, i den sista döds kampen, men sjönk straxt derpå åter ned på de blodiga kuddarna. — I samma ögonblick upprycktes häftigt dörren till rummet och en maskerad karl instörtade, med en dolk i handen. Giraud, som hade skyndat emot honom, nedsjönk genast, träffad af det skarpslipade vapnet, men såg dock, huru mördaren störtade emot grefvinnan, ryckte ur hennes armar barnet, som med sina små händer höll sig fast i hennes klädning, och stötte sin dolk, ända intill skaftet i hennes hals, så att hon, utan att gifva ett enda ljud ifrån sig, störtade ned utmed sängen.

Fönstret till rummet stod öppet; tätt derunder gapade en brant, djup afgrund. Den maskerade höll den arma lilla varelsen under ett ögonblick sväfvande deröfver och ... och sedan ...

— Sedan kastade han honom hufvudstupa ned i afgrunden ... — ropade Marcus, häftigt fallande berättaren i talet.

— Ja — svarade denne.

— O, det är besynnerligt! — ropade den unge mannen, i det han med båda händerna krampaktigt omfattade sin af svett drypande panna. — Det är besynnerligt!

Indianen såg honom, såsom förut, forskande i ansigtet, dock utan att yttra ett enda ord vidare.

XXVI.

Det förlorade barnet.

I en synbarligen ganska djup sinnesrörelse och alldeles förglömmade, att han ej var allena, hade Marcus sprungit upp och gick med stora steg

omkring i den brinnande kretsen, som omgaf honom. Kapuschongen på sin burnus hade han kastat tillbaka och den iskalla nattluften, som berörde hans panna, tycktes göra honom godt.

— Högst besynnerligt! — upprepade han, liksom talande för sig sjelf. — Allt detta måste jag någon gång förut hafva hört. — Eller måtte jag sjelf kunnat hafva varit med om ett sådant uppträde? Det förefaller mig, som ...

Han höll upp här och vände sig till berättaren.

— Er skildring har — yttrade han lugnare, — gripit mig till den grad, att min upprörda fantasi har föregycklat mig, mot min vilja, en hel hop erinringar. — Dock, fortfar, jag ber! — Således kastade den maskerade bofven det arma barnet ned i afgrunden? — Och sedan! ... sedan?

— Den dödligt sårade grefvinnan — fortfor indianen att berätta, utan att låtsä märka sin åhörarens upprörda sinnesstämning — hade, af moderskärlekens förtviflan utrustad med öfvermenschlig styrka, ännu en gång rest sig, för att söka rycka barnet ur mördarens armar. Ett förfärligt skri arbetade sig fram ur hennes genomstungna hals, då hon såg sin son försvinna i djupet, och med ansträngande af sina sista krafter fattade hon uti masken, som betäckte bofvens ansigte, och ryckte den af honom.

Ännu en gång skrek hon högt och sjönk, utsträckande armen liksom till en besvärjelse, ned på golvet, så lång hon var. Hon hade dock uttalat ett namn, som Giraud tydligt hade hört.

— Och namnet på mördaren? — frågade Marcus.

— Ja, namnet! ... Det borde ni kunna gissa. Hon nämnde La Chenaye, hvars fångenskap hon hade undsluppit och som af en outsläcktlig hämdtörst hade drifvits till att blodigt vedergälla den tukt, han fått af grefven.

— Och — började Marcus åter, efter något uppehåll — hittades barnets kropp någonsin i afgrunden?

— Nej; alla efterforskningar voro fåfånga. Jag lät sjelf sänka mig ned i djupet, men fann der ingenting. Emellertid fästades min uppmärksamhet vid ett ungt träd, som hade uppvuxit i en af klippremnorna, ungefär midt i afgrunden, och hvars grenar, som sträckte sig rätt ut öfver djupet, voro bräckta, och det nyligen, såsom det syntes, liksom hade de genom fallet af en tung kropp blifvit böjda nedåt. — Det var alltsammans.

— Och sedan? ... Hvad blef det sedan? — frågade Marcus med en nyfikenhet, som om han ej kunnat afvakta slutet af berättelsen.

— Nedtyngd af känslan af en djup syndaskuld — fortfor indianen — återvände jag till slotet; ty jag förmådde icke hos mig förqväfva den tanken, att jag genom min vägran att samtycka till min väns önskan att återse mig, hade i viss mån gjort mig medskyldig till det stora brottet, hvilket jag måhända hade kunnat förhindra, om jag varit närvarande.

Då min väns och hans makas lik voro bisatta, gick jag ensam in i kapellet, och aflade, med handen utsträckt öfver de båda kistorna, en helig ed, att egna hela mitt återstående lif, åt uppsökandet af det förlorade barnet, så att det en gång måtte kunna taga sina fäders slott i besittning, samt att jag ej skulle gifva mig någon ro, förrän, det lyckats mig att öfverlemnna den afskyvärde mördaren i rättvisans händer. — Öfvertygad, att min närvaro derstädes ej längre kunde vara till någon nytta, lemnade jag det greffliga slottets alla nycklar åt guvernören öfver provinsen och började genast mina efterforskningar efter barnet.

— Hur längesedan är det? — frågade Marcus.

— O, denna rysliga aftons datum skall visst aldrig gå ur mitt minne. — Det var den 14 Mars 1583.

— Således för tjugutvå år sedan?

— Ja.

— Hur gammal var grefvns son?

— Fem år.

— Således måste han nu vara tjugusju — mumlade den unge mannen. — Så gammal, ungefär, måste jag vara. — Och har ni aldrig återfunnit honom? — frågade han vidare, i det han åter vände sig till berättaren.

— Ännu icke — svarade denne med en blick på Marcus.

— Hvad? Och ingen ringaste kunskap om honom?

— Äh jo ... visserligen. En kort tid efter sedan jag börjat mina mödosamma efterforskningar, sammanträffade jag i Rouen hos guvernören derstädes med prefekten i denna stad, och han meddelade mig, så snart han fick höra talas om den mission, jag sjelfvilligt åtagit mig, något, som väl skulle kunnat vara egnadt till att föra mig på rätta spåret efter den försvunne.

Om morgonen efter den förfärliga katastrofen på grefvns slott, hade prefekten, icke långt ifrån detsamma, kommit ridande förbi en brant afgrund och i den då ljusnande morgongryningen hört en sakta jemmer. Han steg af hästen, lutade sig öfver klyftans rand och urskiljde äntligen, ledd af klagolaten, en mensklig gestalt, som uppehållen af ett träds utsträckta grenar, sväfvade öfver det bottenlösa djupet.

Utan tanke på egen fara klättrade den modige och menniskoölskande prefekten ned och Gud var med honom, ty han nådde, efter att väl tjugo gånger med knapp nöd hafva undgått att nedstörta, det unga trädet och såg der kroppen af ett spädt barn, som detta träds grenar hade räddat från en säker död. Den lille var dock alldeles förfärligt tilltygad af de hvassa klippstyckena och gaf endast ett svagt tecken till lif.

Med sin börda på armen försökte prefekten att klättra upp igen, men fann snart, att detta var vida svårare än nedklättrandet hade varit.

Han ropade högt om hjälp, i hopp att blifva hörd genom fönstret deruppe i slottet, hvilket då ännu stod öppet. Men olyckligtvis hade jag redan

låtitt föra de mördades lik till en annan flygel af slottet, så att ingen af tjänstepersonalen fanns kvar på den sidan, der brottet skett, utan alla höllo sig der, hvarest liken nu befunno sig. Icke heller skulle jag hafva kunnat förmå någon af dem att kvarstanna, om jag också velat det, medan en hvar af vidskeplig fruktan flydde skådeplatsen för så mycken ohygglighet. — Liksom genom ett underverk lyckades det äntligen den ädelsinnade prefekten att komma upp och tillbaka till det ställe, der han hade bundit sin häst, samt att föra barnet, som knappast andades, till närmaste koja, der han anförtrorde det i en gammal kvinnas vård. För henne berättade han de underbara omständigheter, under hvilka han funnit den arma lilla varelsen, räckte henne en börs och fortsatte sin väg.

— Hur hette den hederlige prefekten? — frågade Marcus.

— Jacques d'Aumont.

— D'Aumont! ... Giraud! ... upprepade den unge mannen liksom drömmande och som om han velat inpregla dem i sitt minne.

— Jag skyndade, så snart jag fått del af dessa detaljer, tillbaka till Picardie — fortfor indianen; — ty jag begrep ej, hvarför denna kvinna då ryktet spridde sig om det förfärliga, som timat på slottet, icke genast hade skyndat dit och anmält något om det funna, sårade barnet.

Men då jag kom till Picardie, förmådde jag endast berätta, hvad jag hört af prefekten i Rouen; ty kvinnan hade, några få timmar efter det den resande till henne öfverlemnade sitt dyrbara fynd, spärlöst försvunnit tillika med barnet, utan att man sedermera fått någon underrättelse om henne der i landet. Om hon var La Chenayes medbrotsling, eller om hon blifvit hans offer, är något, hvarom jag tills dato ej kunnat få upplysning.

Under tio långa år genomirrade jag Frankrike, England, Tyskland, Italien och Spanien, utan att upptäcka ringaste spår, hvarken efter La Chenaye eller den försvunne gossen.

Nedstämd vände jag då slutligen tillbaka till Paris, för att åter med lif och själ försänka mig i mina studier, bibehållande från hvad jag hittills upplefvat intet annat materiellt minne, än en blond, silkesmjuk hårlock, som jag funnit i en medaljong på halsen af den mördade Blanche. Det var hennes barns hår, som med vetenskapens tillhjälp leda mig på spåren af honom, som jag lofvat mig sjelf, att en gång återinsätta i sina förlorade rättigheter.

— Så nådde ni då äntligen målet? — frågade Marcus öfverraskad.

— Jag tror det, — svarade berättaren och hans mörka ögon flammade upp, vid det de mötte den unge mannens forskande blick.

Ungefär i aderton månaders tid, fortfor han att berätta, hade jag, utan all beröring med den öfriga världen, utan mod och hopp i mitt inre, lefvat endast för mina vetenskapliga arbeten, då jag händelsevis fick veta, att en ung man, son till grefve Henri, densamme, som af prefekten i Rouen blifvit räddad från döden, densamme, som

jag i tio års tid under sorg, mödor och uppoffringar af alla slag efterspanat, hade, till följd af parlamentets i Paris beslut, blifvit juridiskt erkänd såsom det förlorade barnet, insatt i sin rätt och kommen i besittning af sin afidne fars alla egendomar. Namnet Bernac var således icke utslöckadt och Brétagnes hela adel glädde sig åt att få se den illustra släkten återupplomstra.

— Bernac! — utropade Marcus uppfarande, som om detta namn hade på honom gjort ett sällsamt och alldeles oväntadt intryck.

— Grefve Bernac, det var min väns namn, återtog indianen, som väl märkte sin åhörars starka sinnesrörelse. Der var nu intet tvifvel mer; den unge mannen hade inför domstolen framlagt alla nödiga bevis på sin indentitet, hade af flera bland sin fars gamla tjenare blifvit igenkänd, oakadt den förändring af hans person, som åren åstadkommit, och hans ålder, sjutton år, öfverensstämde noga med den ålder, som grefve Bernacs son då skulle hafva haft. Den gamla qvinnan, som hade mottagit honom ur hans räddares händer, lefde ännu, och hennes intyg antogs såsom obestriddigt. Hon berättade, att samma dag, som hon mottagit det halfdöda barnet, hade ett helt band af beväpnade karlar inträngt i hennes koja och deras anförare, en man med svart mask för ansigtet, hade tvingat henne att tillika med det stackars barnet, genast åtfölja honom. I tio hela år hade de förblifvit i den mannens våld, hvilken hållit dem begge fångna i en pyrenéerdal vid spanska gränsen. Först när gossen blifvit femton år gammal, hade hon för honom upptäckt sanningen och berättat, huru hon fått honom om händer. Begge hade de då beslutit att fly och äfven utfört detta beslut, efter det de med förenade ansträngningar lyckats döda deras plågarer och störta honom i en djup bergsklyfta.

Den unge grefven bekände sjelf på sig detta brott, hvilket en hvar gillade såsom nödvändigt nödvärn och billig hämd. Prefekten i Rouen bekräftade den gamla qvinnans utsago, så vidt han förmådde, och flera personer, de der känt den afidne grefven och hans fru, påstodo sig hos denne yngling finna den mest frappanta likhet med dem båda.

Blott ett enda af de åberopade vittnena talade emot den unge grefven; detta var Giraud, som då var bågskytt vid det roueuska gensd'arméet. Icke nog med att han alldeles icke kunde se någon likhet, utan han råkade, under sin edliga bekräftade utsago, i en liffig motsägelse med gumman och med den föregifne grefvesonen; ty den sistnämnde, som med en underbar noggrannhet påstod sig minnas den förfärliga tilldragelsen, förnekade bestämt, att hans mor i sin dödsstund hade uttalat La Chenayes namn. Han medgaf visserligen, att grefvinnan hade ryckt masken af mördaren, just som denne var i begrepp att störta honom, gossen, ned i afgrunden, men påstod deremot, att hennes utrop då endast varit ett oartikuleradt ljud af förskräckelse och smärta. Den unge gref-

ven syntes lägga mycken vikt just på denna punkt, emedan han, såsom han så ädelsinnadt uttryckte sig, ej i något fall ville hafva en villfarelse hos domstolen att tacka för, att han blefve åter insatt i sina rättigheter. — Utan att bestämt vilja försvara La Chenaye, hvares förhatliga namn var i hvar mans mun, bemödade han sig dock att vända misstanken för det fyrdubbla mordet från skuldbröna på den redan förut tillräckligt skuldbelastade, i det han hänvisade på, huru hans egen hand redan utkräft hämd på den verkligt brottslige.

Den beskrifning, som grefven och den gamla qvinnan gjorde på den, som tvang henne, att med barnet öfvergifva orten, der hon hade bott, stämde noga öfverens med utsagon af tvenne bland grefvens fars gamla tjenare, som påstodo sig hafva sett mördaren vid hans inträde i slottet, då han höll masken i handen. Denna beskrifning stod i rak motsats till det signalement, som var utfärdadt öfver röfvaren La Chenaye; och dessutom blef det bevisadt, att denne just vid samma tid som nidingsdådet föröfvades i Picardie, hade i Provence begått ett annat brott, hvilket ovedersägligt vittnade om, att han då befann sig der i landet.

Inför så många sammanstående bevis var det ju naturligt, att pariserparlamentet skulle förkasta Girauds ensamma intyg, under antagande, att det sår han vid olyckstillfället erhållit, försatt honom i ett till hälften medvetslöst tillstånd, som icke tillät honom att uppfatta en klar bild af den rysliga händelsen med alla dess olika detaljer.

La Chenaye, som fortfarande gjorde sig otillgänglig för rättsväsans arm, blef således frikänd från det ifrågavarande brottet och den unge grefve Bernac formligt och högtidligt insatt i alla sina arfsrättigheter.

Drucken af glädje öfver denna glada under rättelse skyndade jag till det gamla slottet, för att helsa min dyre, oförgätliga väns son. Den unge mannen mottog mig artigt, dock utan att det ringaste crinra sig mitt namn eller min person — en omständighet, som visst icke förundrade mig, i afseende till hans späda ålder, då katastrofen inträffade, så mycket mindre, som det ju kunde vara ganska möjligt, att hans föräldrar aldrig i hans närvaro hade nämnt mitt namn.

Men hvad som mer förvånade mig var hans korpsvarta hår och hans brist på hvarje den ringaste likhet med föräldrarna, ehuru äfven detta icke var tillräckligt, att hos mig väcka några egentliga tvifvelsmål; ty hur ofta händer det icke, att härets färg förändrar sig med åren. Och ofta faller det ju också naturen in att skapa alldeles nya former, de der icke förete ringaste likhet med sitt ursprung.

Processförhandlingarna, dem jag med den noggrannaste uppmärksamhet genomläste, lemnade mig intet tvifvel öfrigt, det jag ju hade för mig min bäste väns i så många år och med så mycken ängest eftersökta barn.

Jag blef någon tid på slottet, intill dess jag tyckte mig förmärka, att min närvaro blef den

unge grefven besvärlig, och lemnade det då med en oangenäm känsla i hjertat. Jag förmådde icke dölja för mig sjelf, att denne yngling, som jag med hela min själs krafter skulle velat älska, ingaf mig snarare en oöfvervinnelig afsky. Jag fann hos honom ett genomträngande förstånd, men ett kallt, egoistiskt, grymt sinne, och jag skildes från det sorgliga stället i det bestämde medvetandet, att jag aldrig mer skulle beträda det.

Här tystnade indianen. Marcus, hvars uppörda känsla småningom hade lemnat rum för ett iskallt lugn, satt under några minuter försjunken i en ögonskenlig nedslagenhet, sedan sade han, med en egendomlig, kort, nästan hård betoning i rösten:

— Således är er väns son funnen och lefver lycklig i besittningen af sin rättmätiga egendom, och er mission är fulländad?

— Det är han icke! — ropade indianen, i det han häftigt reste sig upp. — Grefve Bernacs son lefver, det vet jag, men sina förfäders namn och förmögenhet eger han icke.

— En person bär namnet Bernac, en person njuter af de rangens och förmögenhetens privilegier, som tillkomma detta ädla namn, en person har blifvit erkänd såsom en Bernac af Pariserparlamentet, i enlighet med hittills ovederlagda vittnens utsago, det är sant, utropade indianen; men det är ännu sannare, att denne person bedragit rättvisan, att han fört henne bakom ljuset genom falska vittnen, det är ännu sannare att han icke är grefve Henriks och Blanche's son.

Marcus var såsom träffad af åskan vid denna övuntade förklaring.

En ännu djupare rörelse än någonsin kom hans kropp att skälva och hans ansigte att blekna.

— Men grefvens rätte son? ... — stammade han. — Hvem är han och hvar finns hans?

— Denne son? — upprepade indianen och öfvergjöt den unge mannen med de magnetiska strömmar, som i rikt mått utgingo ur hans brinnande ögon.

— Ja ... denne son?

— Grefve de Bernac's och Blanche's barn?

— Ja ... sade Marcus, och ryggade tillbaka, som om han ej kunnat uthärda flammorna från den äldres ögon.

— Detta barn fortfor indianen, som jag sökt nu i tjugotvå år, hvars tillvaro i lifvet vetenskapen bevisat, hvars spår Guds hand lätit mig följa, detta barn ... bär på venstra armen, straxt ofvanför armbågen, ett kors, ristadt med spetsen af en dolk.

Och utan att ge Marcus tid att göra en rörelse, rusade han mot honom, grep tag i hans venstra hand, kaffade upp armen, så att armen blef blottad och visade på det angifna stället två fina röda linier, som korsade hvarandra.

— Ser ni detta kors! — fortfor han triumferande.

— Marcus utstötte ett skri och ryggade åter tillbaka.

— Grefve de Bernac! — sade den ökande och bugade sig djupt, låtom oss båda tillsammans tacka Gud, ty Han ensam har fört oss till hvarandra.

XXVII.

En hårlock.

— Jag! ... Jag! — ropade Marcus, tungt dragande efter andan.

Då ändtligen nu bestörtningen och glädjen tillstodde honom att tala, ropade han:

— Men, bevisen? Hvar äro bevisen?

— De äro, tyvärr, endast för mig klara och obestriddliga, men inför världen af noll och intet värde — svarade indianen. — Hör mig, unge man! Innan vi tala om bevisen, måste du af mig erfara, huru och på hvad sätt jag blef öfvertygad om dens bedrägeri, som tillvällat sig ditt namn. Låt om oss sätta oss igen och hör mig uppmärksam.

Jag har redan sagt dig, att de vetenskapliga arbeten, åt hvilka jag egnade min tid, satte mig i förbindelse med en och annan af både in- och utlandets lärde. Till dessa sällade sig en gubbe, med hvilken sluppen sammanförde mig; en man af beundransvärda insigter och lärdomar, ehuru endast känd under namn af mästare Eudes. Huru gammal han var och hvarifrån han härstammade, visste ingen och hans ovanliga hemlighetsfulla beteende stötte mig ifrån början. Efter hand vande jag mig dock vid honom och vetenskapens röst nedtystade hjertats.

Mina engelska och tyska kolleger återvände till sina hem; endast mästare Eudes och jag förblevo tillsammans och våra gemensamma vetenskapliga sträfvanden fångslade oss så småningom allt mer och mer vid hvarandra. Hufvudföremålet för våra bemödanden var upptäckten och utvecklandet af den af Paracelsus nyligen uppfunna vetenskapen magnetismen, och att fastställa dess lagar hade vi gjort till vårt lifs mål.

Mig ensam hade det blifvit förnumadt, att efter utsägliga mödor och arbeten finna nyckeln till en vigtig hemlighet, som jag afundsjukt dolde för min kamrats blickar, under det jag för syns skull tillsammans med honom fortsatte de af oss började efterforskningarne.

Tack vare denna mäktiga vetenskap, hvarom jag ej förmår gifva dig, min son, det ringaste begrepp, voro både det förflutna och det tillkommande för mig upplättna, och en barmhertighetsgerning under min förflutna lefnad lönade mig nu med öfversvinneliga själsskatter.

Under mina vidsträckta, fåfänga resor, i och för upptäckandet af det förlorade barnet, hade jag för nio år sedan i Ungern funnit en liten flicka, om fem eller sex år, alldeles naken och nära död

af hunger och köld, sittande vid vägen. Jag tog upp den arma varelsen, insvepte henne i min kappa och beslöt att anse henne som en skänk af Gud och uppfostra henne såsom mitt barn, icke anande hvilket mäktigt stöd för mina vetenskapliga sträfvan den jag af denna svaga varelse kunde bilda.

Alda, så hade jag kallat den lilla, uppväxte till en bildskön, tjusande jungfru, hvars själsgåvor och förträffliga hjerta fullkomligt lönade mina faderliga omsorger, lönade dem med hundrafaldig glädje, under det hon med en sympatetisk ömhet hade fastat sig vid mig.

Ofta såg jag med förundran, huru hennes begrepp till den grad gick mina tankar och känslor till mötes, som om hon kunnat läsa i mitt inre, ja i djupet af mitt hjerta. Jag begrep i början ingenting af detta själarnas samband, tills en händelse underrättade mig om, att jag genom vissa rörelser med händerna öfver hennes hufvud förmådde försätta henne i ett drömmande tillstånd af *clairvoyance*, hvarom hon sjelf vid sitt uppvaknande ej hade ringaste medvetande.

Nu var den animala magnetismens hemlighet för mig avslöjad. Upprepade försök, dem Alda med barnslig undergifvenhet och lydnad underkastade sig, hade i början förorsakat den svaga, späda varelsen svåra nervryckningar, som förskräckte mig, men som snart gingo öfver utan att skada henne, och som slutligen framkallade ett underbart resultat, hvilket uppfylde mig med en vansinnig glädje öfver den gjorda upptäckten.

Jag kunde nu icke längre tvifla; den magnetiska vetenskapens hemlighet, efter hvilken Paracelsus, Fudd, och Coelenius under dunkla aningar förgäfvos hade forskat — den låg nu i mina händer. Alda kunde, genom en magnetisk strykning och inflytandet af min vilja försatt i ett tillstånd af *clairvoyance*, tydligen se och för mig på ett ganska begripligt sätt beskrifva förflutna händelser och förborgade ting, om hvilka hon sjelf, under det vakande tillståndet, ej hade någon aning.

Med en afundsjuk sorgfällighet undångömd jag Alda och hennes underbara förmåga för mäster Eudes, som under tiden hade hängifvit sig åt en afart af vetenskapen, den så kallade magien eller svartkonsten. Jag öfverlemnade honom åt sina fruktlösa studier, glad att de höllo honom afägsnade från det mål, hvars ernående tycktes vara mig ensamt förbehållet.

Mäster Eudes hade, såsom jag redan nämnt, de underligaste vanor. Han bebodde — och bebod ännu — ett gammalt hus i det inre af staden, på högra Seinstrenden, som fordom tillhört ett numera alldeles öde Augustiner-abbotshus eller kloster. Aldrig hade jag varit inne i den på kloster-tomten liggande, ensamma byggnaden, som folketron stamplade till ett hemvist för onda andar.

Men en afton, äntligen, förde mäster Eudes mig, då vi arbetade tillsammans i hans rum, af för mig obekanta orsaker sjelfmant ditin, i det han sade, att jag skulle få lära känna en adept, en i alla vetenskaper erfaren man, som skulle finna nöje i att förena sina sträfvan den med mina.

Han beredde mig emellertid på, att denne man, som var af hög börd och förnämt stånd, och hade de viktigaste skäl till att vilja förblifva okänd, alltid beträdde hans hus med mask för ansigtet, samt att han aldrig plögade taga af sig masken.

Jag märkte nog, att gubben dolde sanningen för mig; emellertid bekymrade jag mig föga derom och jag följde honom, drifven af nyfikenhet, in i ett präktigt laboratorium, der vi funno den maskerade i fullt arbete.

Sedermera införde mäster Eudes mig i tvenne andra laboratorier och öfverallt såg jag densamma maskerade personen, åtminstone var jag ur stånd att åtskilja de tvenne lärdas växt, hållning och sätt att föra sig, hvilka jag fann, den ena efter den andra, arbetande i de olika rummen — i det första såsom alchemist, hvilken sökte de vises sten, i det andra såsom beundransvärdt skicklig mekanikus, i det tredje såsom en lärd, den der med djup insigt omfattande vetenskapens alla grenar och företrädesvis sysselsatte sig med utforskandet af det elektriska fluidum.

Detta universalgeni presenterade mäster Eudes för mig under namn af Renaud. Orsaken, hvarför han gjorde mig bekant med honom, insåg jag snart. Mina långvariga flitiga studier hade gjort mig i stånd att lemna honom upplysningar angående åtskilliga punkter, dem han behöfde veta, eller att gå honom tillhanda vid hans vetenskapliga arbeten, och jag kom öfverens med honom, att jag, på andra lördagen i hvarje månad skulle der sammanträffa med honom för att der experimentera, så mycket mer, som denna medverkan, hvars hemliga orsak jag icke ens önskade veta, förekom mig angenäm och önskvärd.

En gång frågade jag — mer af nyfikenhet än af nogon annan orsak — Alda under hennes tillstånd af *clairvoyance*, angående min hemlighetsfulla medarbetare. Hon tycktes hafva ovanliga svårigheter att bekämpa, i fråga om svaret på denna fråga, men uppenbarade slutligen för mig, att den der maskerade mannen vore mäster Eudes son, hvarvid hon tillika ångestfullt varnade mig för honom, liksom om en stor fara skulle hota mig från honom och hans far, en fara, hvars beskaffenhet hon dock ej kunde tydligt uppgifva. — Några ytterligare frågor, som jag gjorde tycktes plåga det arma barnet så förfärligt, att jag måste afstå derifrån, efter det jag med möda hade erhållit ännu den förklaringen af den *clairvoyanta*, att hon, för att kunna säga någonting mera om den hemlighetsfulla personen, nödvändigt måste vidröra något som den mannen burit på sin kropp.

Denna förklaring bringade mig plötsligen på den tanken, att sätta magnetismens äkthet på ett osvikligt prof. Jag lade den blonda barnlocken, som jag tagit af Blanchés hals, sedan hon var död, i Aldas hand. Hon hade aldrig erfaren ett ord om denna bedröfliga händelse.

Nu började jag att fråga den slumrande angående egaren af denna lock. Jag, visste att greve Bernac då för närvarande vistades på sitt slott.

Alda tvekade ett ögonblick, sedan sade hon:
— Den, som detta hår tillhörde, var ännu helt ung, då det klipptes af hans hufvud.

— Ja — svarade jag; — och nu?

— Nu är han en man.

— Ser du honom?

— Ja; fastän han är långt, långt härifrån.

— Men i Frankrike, likväl?

— Nej, längre bort . . . mycket längre.

— Icke i Frankrike! — ropade jag nedstämd, emedan jag började betvifla riktigheten af hennes uppenbarelse. — Hvar är han då? Tala! . . . jag vill veta det.

Alda tycktes tänka på saken.

— Hafvet skiljer honom från oss. Der ser jag honom i en af Österlandets öknar.

— I Egypten?

— Nej, i Syrien . . . så tror jag, att landet heter.

— Hur länge är det, sedan hon gaf den underrettelsen? — frågade Marcus uppspringande.

— Tre år — blef svaret.

— För tre år sedan var jag verkligen i Syrien — sade den unge mannen tankfull.

— I beslut att begagna mig af upptäckten — fortfor berättaren — öfverhopade jag somnambulen med nya frågor, och hennes svar, som blefvo allt mera bestämda och tydliga, störtade mig i ett haf af tvifvel. Alda, som dittills aldrig hade haft någon aning om orientalska trakter, beskref med största noggrannhet de minsta småsaker af Österlandets vegetation, jemte den person, hvarom det handlade. Hon nämnde namnen Marcus och Ismael.

— De namnen som jag bär! — ropade ynglingen.

— Mina tvifvelsmål började vika — fortfor berättaren; ty jag visste, att grefvens son var döpt till Marcus Henri, men att han i barndomen kallades vid det första namnet. Om Alda talade sanning, så irrade den, öfver hvars lycka jag vakade, i en österländsk öken, fattig och glädjelös, bland faror och försaker. — Men, hvem var då den ynglingen, som af parlamentet blifvit erkänd såsom min väns arfvinge?

Tre dagar å rad förnyade jag experimentet, alltid med samma påföljd. Aldas uppgifter och personbeskrifningar blefvo allt mera noggranna och detaljerade. Så talade hon också om ett tecken, som den rätta grefvesonen skulle hafva på venstra armen, men hvarom jag förut ej hade haft den ringaste aning. Emellertid erinrade jag mig efteråt, att jag en gång samtalsvis hade gifvit hans affidne far en beskrifning på sådana slags märken, dem man förmedelst ett kemiskt preparat etsar in i huden, så att de aldrig någonsin kunna utplånas.

För att nu, till hvad pris som helst, komma under fund med sanningen reste jag till Rouen, uppsökte Giraud, den förutnämnde bågskytten, och gaf mig tillkänna för den trogne tjenaren. På min fråga, om han ej kunde erinra sig något ärr eller annat kroppsligt igenkänningstecken, som hans affidne

herrs-kaps förlorade son kunde hafva, studsade han och försjönk i djupa tankar.

Plötsligen blef han dödsblek och ropade med förtviflansfull jemmer:

— O, jag eländige! hvar hade jag mitt minne, då jag icke under processen kom att tänka derpå? Hur kunde jag väl glömma det märket, som den unge grefven bar på venstra armen?

— Och nu beskref han korset, hvarom Alda hade talat, och det så tydligt, att jag erkände sanningen af hennes uppenbarelse och icke mer kunde tvifla på, att jag ju var i besittning af en förfärlig hemlighet, men som dock för ögonblicket ej kunde föra mig till målet; ty hvem skulle väl hafva satt tro till min underliga historia? Jag skulle på sin höjd kunnat komma derhän, att jag blifvit anklagad för trolleri. Af samma skäl höll jag den tröstlöse Giraud, som ville rusa till Paris och der afägga nytt vittnesmål, tillbaka från detta företag. Hans vittnesbörd skulle, likasom det förra, hafva blifvit förkastadt och grefven, jag menar den *föregifne* grefven, skulle genom sina förbindelser vid hovvet haft ganska lätt för att få den stackarn anklagad och dömd såsom lögnare och förtalare. Giraud fann, att jag hade rätt och lofvade mig att vara tyst tills vidare.

Förtärd af oro och otåligt längtande efter nya uppenbarelser, skyndade jag till grefvens slott i Amiens, men mötte på halfva vägen hans betjent, af hvilken jag fick veta, att Bernac var i Paris. Dit återvänd såg jag mig välkomnad af grefven med denna kalla höflighet, som var honom så egen; men obekymrad om hans tänkesätt angående mig, bad jag honom helsa på mig, under förevärdning, att jag i mina händer hade en medaljong, som hade tillhört hans mor. Jag hade nämligen beslutit att sätta honom på ännu ett prof, innan jag bragte honom i beröring med Alda.

Medaljongen, som Blanche hade burit, var en enkel guldkapsel; men den, som jag lemnade grefven, var deremot af ciseleradt guld och rundt omkring infattad med diamanter. Han kunde visserligen hafva glömt klenoden och icke nu mer hafva ringaste erinran derom, så var ju skillnaden mellan de båda medaljongerna så stor, att han aldrig hade bort misstaga sig derpå.

Knappt hade dock den unge mannen kastat en blick på medaljongen, som jag lemnade honom förrän han med förtjusning tryckte den till sina läppar, under försäkran, att han vid första ögonkastet igenkände den och att han som barn hundra gånger bade lekt med detta smycke, som påminte honom om den bästa, den ömmaste af mödrar, ja, att den ständigt hade sväfvat för hans inre öga. Han tackade mig för den dyrbara gåfvan, med en hjertlighet, som på det besynnerligaste sätt stack af mot hans eljest så kalla och afmätta väsende.

Nu hade jag i mina händer ett bevis på, att han var en bedragare. Alda, som redan kände sin roll, inropades och presenterades för honom såsom min dotter. Den tjusande flickans skönhet gjorde ett synbart intryck på den unge mannen,

som betraktade henne med brinnande blickar. Alda uppförde sig fint och skickligt. Medan hon blygsamt besvarade de frågor, han gjorde henne, fastades hennes blickar med ett uttryck af naiv beundran på en ring, som han bar på fingret. Han märkte det snart och tog af sig ringen, lemnande den åt flickan, till närmare betraktande. Alda utgöt sig i beröm och loftal öfver diamanten, satte den med barnsligt behag på sitt finger, lät med synbar förnöjelse stenen blänka i solskenet och återgaf den äntligen till dess egare med en halfqväfd suck af saknad. Grefve de Bernac försäkrade, med mycket galanteri, att han ingalunda ville skilja ringen från en så vacker hand och han bad mig om tillåtelse att få skänka den åt min dotter, såsom en pant af vänskapen mellan våra båda familjer. Jag tackade honom och tillät Alda att emottaga gåfvan. Den unge mannen rekommenderade sig, lofvade att snart återkomma.

Knappt var han borta, förrän jag söfde Alda, för att förmedelst ringen äntligen komma under fund med rätta förhållandet angående dess förra egare.

Den upptäckt, jag nu gjorde, var förfärlig. Den man, som af högsta domstolen blifvit erkänd såsom son af min olycklige vän, denne, som nu bröstade sig öfver egandet af hans namn, rang och förmögenhet, var en bof, en bandit af värsta slaget. Darrande och med uttryck af fasa uppenbarade somnambulen för mig, att den nedrige hade fattat en brottslig höjelse för henne och att olycka och förderf hotade henne; alltifrån det ögonblick hon för första gången kom i hans närhet. Vidare fick jag genom mina frågor veta, att den der förmente grefve de Bernac och den der Renaud, med hvilken jag tillsammans arbetade hos mästern Eudes, var en och samma person; följaktligen måste den listige gubben hafva sin hand med i spelet, i fråga om sonens bedrägeri.

Jag stod som slagen af blixten. Mitt förstånd uppreste sig mot en öfvertygelse, som dock alltför väl besannades af en röst i mitt hjerta. Men den tanken, att grefve Henri de Bernacs äkta son led nöd och brist, långt ifrån sitt fosterland, medan jag der hemma såg mig beröfvad all möjlighet att demaskera röfvaren, som satt sig i besittning af hans rätt, kom mig att anse uppsökandet af den rätta arfvingen såsom min största, min oeftergifligaste pligt och dref mig på nytt ifrån mitt mediterande lugn ut i fjerran, bland nödor och faror.

Tre år är det nu, sedan jag började genomströfva Syriens, Palästinas, Arabiens och Egyptens ödemarker, utan att finna ringaste spår till ledning för mina efterforskningar. Äntligen måste jag gifva rum för den sorgliga öfvertygelsen, att antingen hade min vetenskap bedragit mig, eller hade den, som jag sökte, dukat under för en öfvergifven tillvaros alla umbäranden och svårigheter, och jag var just i begrepp att fara till Tripolis och der uppsöka ett skepp, i och för hemresan, då Guds hand så underbart förde mig tillsammans med dig.

Indianen teg; sedan sjönk han, liksom hänförd af behovet att tacka Gud, åter på knä, med ögon och händer mot himmelen.

Marcus satt orörlig, som om han ännu hade lyssnat till den röst, som icke mera talade.

Plötsligen reste sig den gamle och vände sig till honom med en hastig rörelse.

— Nu, grefve de Bernac, då du känner ditt namn och din familjs öden — sade han — nu, då du vet, att en man lefver, som lönmördat dina föräldrar, att en amman bof i denna stund genom sina ogerningar sudlat dina faders fläckfria namn och befinner sig i full besittning af allt, hvad dig tillhör — hvad ämnar du göra?

Marcus hade sprungit upp, likt ett ungt lejon, hvilket slitit sin kedja.

— Hvad jag ämnar göra! — ropade han med gnistrande blick. — Inför Gud, som hör oss, och i denna omätliga ökens högtidliga ensamhet, aflägger jag i dens händer, som var min fars vän, en helig ed, att i bofvens blod aftvä den vanära, som nu hvilar öfver mitt namn, och det innan jag någonsin återtager detsamma. Jag svär, att icke gifva mig någon ro, förrän jag medelst en blodig hämd försonat det förfärliga brottet... att aldrig träda öfver tröskeln till min faders hus, eller knäböja på mina föräldrars graf, förrän jag med mina handlingar bevisat, att jag är värd att vara deras son.

— Väl taladt! — svarade långsamt den till indian klädde. — I detta tal igenkänner jag din faders sinnelag, liksom jag vid din anblick genast återkallade i mitt minne hans och den olycklige Blanchés anletsdrag. Jag antager din ed och jag vet, att du skall hålla den. Men stora och viktiga svårigheter får du att bekämpa. Här galler icke blott, att vänja dig, öknens halfvilde son, vid civilicerade länders seder och bruk, utan du får ock en mäktig, utmärkt slug fiende att bekämpa, vid hvars sida rikets förnämsta embetsmän stå — en domstol, som icke utan de oemotståndligaste skäl skall kunna förmås till återkallande af en dom, som den en gång fält. Din framtid är full af faror och hinder, som skola uppresa sig mellan dig och ditt mål.

— Och hvilka jag allesammans skall besegra, i medvetande af min goda rätt — ropade den unge mannen med fast röst.

— Inför mig allena — fortfor hans fars vän, — har Giraud talat sanning. Ja, La Chenaye är upphofsmanen till alltsammans. Ingen annan än han har stått i spetsen för de skändligheter, som hafva beröfvat dig allt, liksom han utförde det förfärliga dådet mot Blanche.

Forts.